

що бѣше чувалъ и видѣлъ: кога съ врагове си обкржжень, трѣба да знаешъ сабя да въртишъ.

И кога на Шипка родна честь трѣбаше да се защити, Стойко Габара, самъ съ Петра отиде и отстоя срещу вражеския куршумъ.

* * *

Следъ освобождението на България отличилиятъ се на Шипка Петъръ Габара, бѣ изпратенъ въ Русия. Тамъ завършилъ военно училище. Кога се завърна въ роденъ край, бѣ приетъ въ редоветѣ на младото българско офицерство съ голѣми надежди. Ала стария Стайко Габара дълго увещава сина си и го склони да остане при него, да се неразсипва събирано съ години имане. Па заведе го въ Котелъ, гдѣ бѣха живи още родове; избра му невѣста по сърдце и го въ Сребърна доведе. Вдигна му нова кжща до старата и го въ полска работа напжти. И кога се първа унука доби, цѣло село бѣ на трапеза поканено и мало и голѣмо поздрави честитата невѣста съ хубава рожба момчана.

Стойко Габара се разплака, кога на кръщение името му се поднови.

— И твоето име да се поднови, — казваше той на добрата си стопанка, — по тогазъ, като праведния Симеонъ ще кажа: нинѣ отпускаеши раба твоего, Владико.

Сбжднаха се желаніята имъ: следъ три години поднови се и името на баба Койка.

Ала наскоро завистливо око надникна въ веселата кжща на Габара: младата невѣста се поболѣ и четирийсе дена не склучи: замина за тамъ, отъ гдето се никой не връща. И потъмнѣ въ широкитѣ двори на Стойка Габара. Обори глава Петъръ Габара, нищо не можеше да го разтуши. Дълго го утешаваше баща му; раздумваше го майка му, а сърдце му като съ ключъ бѣ затворено.